2607 - Зане мехоҳад Исломро қабул кунад, вале аз ноогоҳона хӯрдани гӯшти хук метарсад

савол

Ман мехоҳам ба дини Ислом дароям, вале дар масъалаи ғизо, махсусан гӯшти хук, баъзе нигарониҳо дорам. Ман то ҳол бо волидони чинии худ зиндагӣ мекунам ва гӯшти хук хӯроки муҳими ҳаррӯза дар сари мизи хӯрокхӯрӣ ҳисобида мешавад. Агар ман мусалмон шавам ва дар хона бо онҳо зиндагӣ бикунам, метарсам, ки ноогоҳона ё бидуни огоҳии қаблӣ гӯшти хукро мурғ фикр карда бихӯрам.

Дар ҷамъомадҳо ва маъракаҳои оилавӣ то ҳадди имкон кӯшиш мекунам, ки аз таомҳои дорои гӯшти хук канорагирӣ намоям. Аз Аллоҳ бахшиш мехоҳам, агар ба ин чиз маҷбур шавам. Агар ман Исломро қабул кунам ва баъдан маҷбур шуда гӯшти хукро бихӯрам, пас бояд аз Аллоҳ бахшиш бихоҳам?

Ин масъала маро хеле нороҳат кардааст ва ба маслиҳати шумо ниёз дорам.

Ҷавоби муфассал

Дар ин дунё ҳеҷ неъмате бузургтар аз қабули Ислом нест ва мусибат, гуноҳ ё бадбахтии бузургтар аз боқӣ мондан дар куфр вуҷуд надорад. Махлуқ бояд ба дини Холиқи худ дарояд ва набояд дине ҷуз Исломро бихоҳад.

Аллоҳ таъоло аз ҳолу аҳволи бандагонаш огоҳ аст ва нотавонӣ, заъф, фаромӯшхотирӣ ва хатогиҳои онҳоро медонад. Аз ҳамин сабаб, Ӯ хатогиҳои ноогоҳонаи онҳоро мебахшад ва онҳоро ба коре водор намекунад, ки аз тавоноии онҳо берун бошад.

Аллоҳ таъоло мефармояд:

لَا يُكَلِّفُ اللهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا

سورة البقرة: ٢٨٦

«Аллоҳ ҳеҷ касро ҷуз ба андозаи тоқаташ мукаллаф намесозад». (Сураи Бақара: 286).

Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:
«Аллоҳ таъоло аз уммати ман хатову фаромӯшӣ ва он чи ки бар он маҷбур карда мешаванд, гузашт кардааст».

Ривояти Ибни Моҷа: 2033. Инчунин дар китоби "Саҳиҳу-л-Ҷомиъ" дар зери шумораи 1731 зикр шудааст.

Эй зани саволдиҳандаи хирадманд, эй муштоқи парҳез аз ҳаром! Он чи шумо зикр кардед, ки мумкин аст ноогоҳона ғизои ҳаром бихӯред, ин чизе нест, ки барои он муҷозот шавед, чуноне ки дар далелҳои қаблӣ зикр шуд. То он даме ки шумо тамоми кӯшиши худро барои дурӣ ҷустан аз он чи Аллоҳ ҳаром кардааст, ба харҷ медиҳед, чунон ки дар саволи худ зикр кардед, бар шумо ҳеҷ гуноҳе нест. Ҳатто агар инсон ба гуноҳе роҳ диҳад, Ислом ҳамеша роҳи наҷотро боз мегузорад: тавба кардан, пушаймон шудан, тасмими ҷиддӣ барои такрор накардани гуноҳ ва талаби омурзиш аз Аллоҳ. Ин ҳама боис мешавад, ки гуноҳ пурра пок гардад.

Пас, бо итминон ва иродаи қавӣ пеш равед ва ҳаргиз дудила нашавед. Аллоҳ бо шумо хоҳад буд ва то даме ки динеро пайравӣ мекунед, ки Ӯ аз он розист, ҳаргиз шуморо танҳо намегузорад.

Аз Аллоҳ хоҳиш дорем, ки шуморо ёрӣ диҳад ва дар роҳи рост устувор нигоҳ дорад.